

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Опет милионер...

(36)

Крвљу обликовано лице првака Европе дражило их је, узбуђивало их, изазивало у њима најразличитије емоције. Тражили су нок-аут вриштећи задихано, мумлајући потмуло, лупајући ногама. Галерије су се тресле, повијале се од урнебесне тутњаве, претиле да се сруше.

А Милош је ударао, бесно, махнито по том крвавом лицу, које је већ изгубило сваки облик. Нису се видеде ни очи, ни нос, ни уста. Све се слило у једну згужвану, крваву, рањаву масу. Тенизе више није видео ништа. Све око њега се љуљало. Имао је утисак да се налази на броду, малом као орахова љуска, на броду који је запао у најстрашнију буру и огромни таласи играју се њиме, бацају га час доле час горе. Очи су му се толико надуде да је једва назирао Милоша. Нов ударац потресе га сасвим. Затресао је главом и ошамућено погледао испред себе. Гле, више није само један противник поред њега. Има их тројица! Лелујају се, клате, врте се у круг! Затворио је очи и покушао поново да их отвори. Али је послушало само лево око. Десно је остало затворено, надувено, пуно крви и зноја.

Глава му је постала страшно тешка. Једва је носи. Ноге су му треме, непокретне, а руке му немоћно висе. Осећао је неодољиву жељу да се сруши на под да се опружи колико је дугачак и да слатко спава. Та помисао толико га је обузела да се занијао и повио напред. То је била његова срећа, јер је Милошева десница, циљајући страховитим крошеом, пролетела поред његове главе. Ударац је био снажан да би оборно и вола!

– Уууухххх! – јекнула је публика.

Тенизе би пао да му Мишел, понесен ударцем који је промашио, није пао у загрљај. Противникове руке грчевито су се ухватиле за његова рамена. Покушао је да га одгурне, али узалуд. Тенизе се држао чврсто, наслањајући главу на његове груди. Милош немоћно погледа у судију.

– Рашири руке! – допре до њега продоран Гастоново глас.

Милош је послушао отклањајући на тај начин сваку опасност од себе. Тенизе је могао да се сруши да се ваља по земљи колико је хтео. Руке његовог противника биле су далеко од његовог тела.

Пјер је, видећи овај маневар, гадно опсовао, а затим се нагнуо сасвим напред, ставио шаку на уста и викнуо промуклим гласом:

– Леви кроше, будало!

А затим још гласније:

– У плексус, мрцино!

Судија је прилазио боксерима вичући:

– Брек!

Милош је чекао да их судија растави, плашећи се да спусти руке. Бојао се да чим принесе рукавицу телу противника да ће овај да се сруши и да јауче, изигравајући онеспособљеног борца од ниског ударца.

У том тренутку осетио је снажан ударац испод стомака. Лице му се згрчило од бола. Мислио је да ће се онесвестити. Пламене варнице играле су му пред очима. Наслонио се на судију који им је пришао и грубим покретом ослободио га од Тениза. Видећи његово згрчено лице судија се нагло измакао. Изгубивши равнотежу Милош је треснуо о под.

Сва публика је видела непрописан ударац, изведен врло невешто од стране ошамућеног првака Европе, а исто тако и неспортски гест судије, који је, уместо да прекине борбу, да дисквалификује Тениза, да укаже помоћ повређеном боксеру, такорећи срушио Милоша на под. Навијачи су напустили своја места и појурили рингу. Викали су и псовали, претили песницама судији. А овај се погнуо над Милошом и бројао брже него што је смео:

– ...четири, пет, шест...

Милош је био потпуно свестан свега шта се око њега догађа. Још је осећао потмуо бол, али је напрегнуо сву снагу и клекнуо на колена, а затим се подигао баш у моменту кад је судија избројао до осам.

Шарл Тенизе стајао је на средини ринга и тупо гледао преда се. Он више није био свестан онога што се догађало око њега. Стајао је спуштених руку, без одбране, клатећи се. Огорчен, Милош му је пришао и закачио га страшним крошеом деснице. Као празна врећа Тенизе се срушио на под.

Одјекнуо је гонг. Пјер је ускочио у ринг и уз помоћ секунданата повукао Тениза до столице. Подметнуо му је бочицу с амонијаком под нос, просуо му читаву кофу ледене воде на главу, трљао га сирћетом и масирао, али узалуд. Тенизе је спавао чврстим сном. Бесан, Пјер га је презриво гурнуо шаком и скочио с ринга. Дипре је стајао одмах до ринга блед као крпа, дрхтећи од беса.

– Готов је! – мрмљао је Пјер. – Пробудиће се у болници!... И то ми је некакав боксер.... Пекмез је то!

За то време Милоша су већ свукли са ринга и носили га по сали. Нико није могао да задржи одушевљену масу. Пели су се на ринг, газили један другога, ударали се лактовима, гурали, носили победника на раменима кличући већ промуклим гласовима, опијени победом...

Кад су га донели у свлационицу Милош је био потпуно исцрпен толико су га заморили, вукли га за ноге, пљескали га по свим деловима тела, спуштали и издизали га, бацали га увис и хватали га испруженим рукама, играли се њиме као да је фудбалска лопта! Његов огртач био је исцепан на комаде. Само су му крајеви висили на раменима.

Побегао је у суседну одају, под туш, само да се спасе насртљивих, али одушевљених присталица, који су били спремни да га носе на рукама до тријумфалне капије!

А један сат доцније, кад је напустио Палату спорта у пратњи задовољног Гастона и одушевљеног Пола, улични продавци новина нудили су најновије издање листова, вичући из свег гласа:

– „Мишел Крише је нови првак Европе“, и:

– „Србин је смлавио свога противника!“

Весео осмех озарио му је лице. Дакле, ипак је успео. Поштени и исправни спортски рад победио је рачуне несавесних, покварених и неосетљивих боксерских менаџера.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Опет милионер

Милош је свакодневно примао срдачне честитке из Србије, а нарочито из Београда. Јављали су се његови школски другови, пријатељи његовог оца, добијао је писма од потпуно непознатих људи. До руке су му дошли и неколико београдских дневника у којима је била опширно описана његова борба са Шарлом Тенизом. По томе је схватио да је његов успех имао силан одјек у Србији. Његов следећи меч са прваком света Џое Ноксом очекиван је с великим интересовањем.

Али исто тако јак одјек његов успех имао је у Паризу... Милош је одједанпут приметио да је постао веома омиљен и познат. У улици у којој је становао сви су га познавали и поздрављали га. На улици људи су се освртали за њим, а дечаки су застајали и обасипали га питањима. Често пута заустављали су га на улици, прилазили му у кафани, скупљали се око њега у парку Монсо, где је радо одлазио да се прошета и тражили би од њега аутограм. Свакодневно новине су писале о њему, доносиле репортаже, расправљале о прогнозама за следећи меч.

Читао је пуно ласкавих похвала о себи. Дознао је, између осталог, да је врло леп, да је шармантан, да све девојке лудују за њим, да је запажено да на његовим мечевима има све више дама, да има добро срце, да је широкогруд и несебичан. Хвалили су његову технику, дизали у звезде ударце његове десницв, стварали око његовог имена право спортско божанство.

Једнога дана, с поштом која се знатно повећала откакао је постао првак Европе, стигло је и писмо од чика Милана. Познао га је одмах по крупном рукопису и отворио га забринуту, уверен да ће опет прочитати неку непријатну вест. Али чим је прелетео прве редове лице му се развукло у задовољан осмех. Ускликнуо је од радости и отрчао у кујну, где је Полета ужурбано припремала ручак. Загрлио је и пољубио. Она га је збуњено посматрала. Насмејала се весело иако није знала о чему се ради. Видећи да маше писмом, помислила је да је добио вести од маркизе, али јој је он одмах открио тајну.

– Замисли Полета, опет сам богат!

Сео је на столицу без наслона и весело почео да прича!

– Моје имање је спасено. Опет ће све бити као пре. Ура!

Полета није разумела ништа. Она, није ни знала да је Милош раније био милионер и глупо је гледала у њега, вртећи зачуђено главом. А он јој је причао како је наследио велику фабрику и како је главни директор побегао са свом готовином и на тај начин га учинио просјаком. И како је сада опет све уређено. Фабрика ради и доноси знатне приходе. Причао је непрекидано, невезано, радостан и усхићен. Она је ипак нешто разумела и радовала се. Али, лице јој се одједном замрачило, јер је Милош рекао:

– Мораћу да се вратим кући и да управљам фабриком.

Полета је бризнула у плач. Она се толико навикла на Милоша, толико га је заволела да јој је растанак дошао врло тешко.

Плакала је гласно, бришући сузне очи крајем од кецеље. Он је покушао да је теши.

– Али, Полета, ако хоћеш можеш да пођеш самном. Управљаћеш мојом кућом. Или ћеш доћи са Гастоном код нас у госте. Ја бих тако радо остао, али сада збиља морам да идем. Мојом кривицом догодила се несрећа. Не сме да се понови, јер оваква срећа јавља се само један пут.

Растужен повукао се у своју собу и још једном прочитао писмо.

„Драги Милошу. – јављао, му је чика Милан, – радујем се што могу да ти јавим, да се ситуација у вези с твојим имањем знатно променила. Нисам хтео ништа раније да, ти пишем о томе јер нисам веровао да ћу успети. Али, хвала Богу, сада је све добро, па могу да ти јавим веселе вести.

Неколико дана после оног писма у коме сам те известио о бекству директора фабрике са целокупним новцем који се затекао у каси, ја сам покушао на све могуће начине да поправим тешку ситуацију. Сасвим сам забаталио своје послове и препустио сам канцеларију својим чиновницима. Посетио сам заједничке пријатеље, нарочито оне који су веома ценили твога оца, изложио им ситуацију фирме и молио их да ми помогну да се некако извучемо без банкротства. На моју велику радост поједини веома утицајни људи, који су финансирали твога оца, испољили су жељу да нам помогну и изиђу нам у сусрет. Ставили су, нам на расположење нове кредите и продужили старе. На препоруку једног од њих ангажовао сам предузимљивог младог инжињера, који је преузео пословања фабрике. Рад је настављен, било је тешко у почетку, али је ипак било изгледа да се извучемо из шкрипца. Морао сам да продам кућу код Бајлонове пијаце и вилу у Врњцима, а новац који сам добио био је довољан да се исплате дугови па које поједини повериоци нису могли да чекају. Фабрика је међутим, спасена. Нови директор је сјајан човек, вредан и предузимљив. Њему има много да се захвали да је све опет доведено у ред. Изванредан углед, који је твој отац уживао у трговачком свету, много је допринео опоравку предузећа. Стари потрошачи су се вратили и купују само код нас. Данас се већ са сигурношћу може рећи да фабрика стоји чврсто на својим ногама и да је твоје имање спасено, и част вашег породичног имена сачувана.

Ја те молим да што пре завршиш докторат и да дођеш. Ја сам учинио све што сам могао, али ја сам стар и уморан. Потребна је чврста рука да управља фабриком, потребан је газда. Зато те молим да се вратиш и продужиш посао твога оца.

Чуо сам о великим твојим спортским успесима. Ја о спорту немам појма, али сви овде говоре о теби уздижу те у звезде. Шта си то учинио да си постао тако славан? Млади директор фабрике каже да су послови силно напредовали откако си ти премлатио тамо неког Француза. Никако не могу да разумем какве то везе има с пословима, али кад он каже биће да је тако.

Јави ми, дакле, кад долазиш и да ли си добро са здрављем. Воли те и поздравља твој чика Милан.“

Спустио је руку с писмом и замислио се. Овome се заиста није надао. Чика Милан се показао сјајно. Као рођени отац. Њему има много да заблагодари. Такви пријатељи су данас ретки. Иако је био још веома млад, Милош је то већ искусио.

Ток његових мисли прекинуо је Гастон. Ушао је у собу лагано, погурен, невесео. Милошу је одмах било јасно, да је Гастон упућен у ствар. Да је дознао за вест која га је толико обрадовала, која му је повратила раније богатство.

Ти, изгледа, ниси одушевљен Гастоне?

– Радујем се веома, гооподине Мишеле, што нисте више сиромах. Али сам тужан, јер претпостављам да ћете се вратити у Београд. То је за мене тежак ударац. Заволео сам вас као рођеног сина.

Милош је био тронут.

– И ја тебе волим и веома ценим, Гастоне, и радо бих остао у Паризу. Није тако лако, као што можда мислиш, напустити овај диван град. Дужност ме зове. Требао сам још раније да се вратим. Да сам био у Београду катастрофа се не би догодила. Ти ћеш ме посетити заједно са Полетом и малим Полем. Зар не? То ми мораш обећати.

(Наставиће се)

Lj. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Opet milioner...

(36)

Krvlju obliveno lice prvaka Evrope dražilo ih je, uzbuđivalo ih, izazivalo u njima najrazličitije emocije. Tražili su nok-aut vrišteći zadihano, mumlajući potmulo, lupajući nogama. Galerije su se tresle, povijale se od urnebesne tutnjave, pretile da se sruše.

A Miloš je udarao, besno, mahnito po tom krvavom licu, koje je već izgubilo svaki oblik. Nisu se videpe ni oči, ni nos, ni usta. Sve ce slilo u jednu zgužvanu, krvavu, ranjavu masu. Tenize više nije video ništa. Sve oko njega se ljuljalo. Imao je utisak da se nalazi na brodu, malom kao orahova ljuska, na brodu koji je zapao u najstrašniju buru i ogromni talasi igraju se njime, bacaju ga čas dole čas gore. Oči su mu se toliko nadule da je jedva nazirao Miloša. Nov udarac potrese ga sasvim. Zatresao je glavom i ošamućeno pogledao ispred sebe. Gle, više nije samo jedan protivnik pored njega. Ima ih trojica! Lelujaju se, klata, vrte se u krug! Zatvorio je oči i pokušao ponovo da ih otvori. Ali je poslušalo samo levo oko. Desno je ostalo zatvoreno, naduveno, puno krvi i znoja.

Glava mu je postala strašno teška. Jedva je nosi. Noge su mu tromе, nepokretne, a ruke mu nemoćno vise. Osećao je neodoljivu želju da se sruši na pod da se opruži koliko je dugačak i da slatko spava. Ta pomisao toliko ga je obuzela da se zanihao i povio napred. To je bila njegova cpeća, jer je Miloševa desnica, ciljajući strahovitim krošeom, proletela pored njegove glave. Udarac je bio snažan da bi oborio i vola!

– Uuuuhhhh! – jeknula je publika.

Tenize bi pao da mu Mišel, ponesen udarcem koji je promašio, nije pao u zagrljaj. Protivnikove ruke grčevito cy se uhvatile za njegova ramena. Pokušao je da ga odgurne, ali uzalud. Tenize se držao čvrsto, naslanjajući glavu na njegove grudi. Miloš nemoćno pogleda u sudiju.

– Raširi ruke! – dopre do njega prodoran Gastonov glas.

Miloš je poslušao otklanjajući na taj način svaku opasnost od sebe. Tenize je mogao da se sruši da se valja po zemlji koliko je hteo. Ruke njegovog protivnika bile su daleko od njegovog tela.

Pjer je, videći ovaj manevar, gadno opsovao, a zatim se nagnuo sasvim napred, stavio šaku na usta i viknuo promuklim glasom:

– Levi kroše, budalo!

A zatim još glasnije:

– U pleksus, mrcino!

Sudija je prilazio bokserima vičući:

– Brek!

Miloš je čekao da ih sudija rastavi, plašeći se da spusti ruke. Bojao se da čim prinese rukavicu telu protivnika da će ovaj da se sruši i da jauče, izigravajući onesposobljenog borca od niskog udarca.

U tom trenutku osetio je snažan udarac ispod stomaka. Lice mu se zgrčilo od bola. Mislio je da će se onesvestiti. Plamene varnice igrale su mu pred očima. Naslonio se na sudiju koji im je npišao i grubim pokretom oslobodio ga od Teniza. Videći njegovo zgrčeno lice sudija se naglo izmakao. Izgubivši ravnotežu Miloš je tresnuo o pod.

Sva publika je videla nepropisan udarac, izveden vrlo nevešto od strane ošamućenog prvaka Evrope, a isto tako i nesportski gest sudije, koji je, umesto da prekine borbu, da diskvalifikuje Teniza, da ukaže pomoć povređenom bokseru, takoreći srušio Miloša na pod. Navijači su napustili svoja mesta i pojurili ringu. Vikali su i psovali, pretili pesnicama sudiji. A ovaj se pognuo nad Milošom i brojao brže nego što je smeo:

– ...četiri, pet, šest...

Miloš je bio potpuno svestan svega šta se oko njega događa. Još je ocećao potmuo bol, ali je napregnuo svu snagu i kleknuo na kolena, a zatim se podigao baš u momentu kad je sudija izbrojao do osam.

Šarl Tenize stajao je na sredini ringa i tupo gledao preda se. On više nije bio svestan onoga što se događalo oko njega. Stajao je spuštenih ruku, bez odbrane, klateći se. Ogorčen, Miloš mu je prišao i zakačio ga strašnim krošecom desnice. Kao prazna vreća Tenize se srušio na pod.

Odjeknuo je gong. Pjer je uskočio u ring i uz pomoć sekundanata povukao Teniza do stolice. Podmetnuo mu je bočicu s amonijakom pod nos, prosuo mu čitavu kofu ledene vode na glavu, trljao ga sirčetom i masirao, ali uzalud. Tenize je spavao čvrstim snom. Besan, Pjer ga je prezrivo gurnuo šakom i skočio s ringa. Dipre je stajao odmah do ringa bled kao krpa, drhteći od besa.

– Gotov je! – mrmljao je Pjer. – Probudiće se u bolnici!... I to mi je nekakav bokser.... Pekmez je to!

Za to vreme Miloša su već svukli sa ringa i nosili ga po sali. Niko nije mogao da zadrži oduševljenu masu. Peli su se na ring, gazili jedan drugoga, udarali se laktovima, gurali, nosili pobednika na ramenima kličući već promuklim glasovima, opijeni pobedom...

Kad su ga doneli u svlačionicu Miloš je bio potpuno iscrpen toliko cy ga zamorili, vukli ga za noge, pljeskali ga po svim delovima tela, spuštali i izdizali ga, bacali ga uvis i hvatali ga ispruženim rukama, igrali se njime kao da je fudbalska lopta! Njegov ogrtač bio je iscepan na komade. Samo su mu krajevi visili na ramenima.

Pobegao je u susednu odaju, pod tuš, samo da se spase nasrtljivih, ali oduševljenih pristalica, koji su bili spremni da ga nose na rukama do trijumfalne kapije!

A jedan sat docnije, kad je napustio Palatu sporta u pratnji zadovoljnog Gastona i oduševljenog Pola, ulični prodavci novina nudili su najnovije izdanje listova, vičući iz sveg glasa:

– „Mišel Kriše je novi prvak Evrope“, i:

– „Srbin je smlavio svoga protivnika!“

Veseo osmeh ozario mu je lice. Dakle, ipak je uspeo. Poštene i ispravni sportski rad pobedio je račune nesavesnih, pokvarenih i neosetljivih boksterskih menadžera.

GLAVA DVADESETA

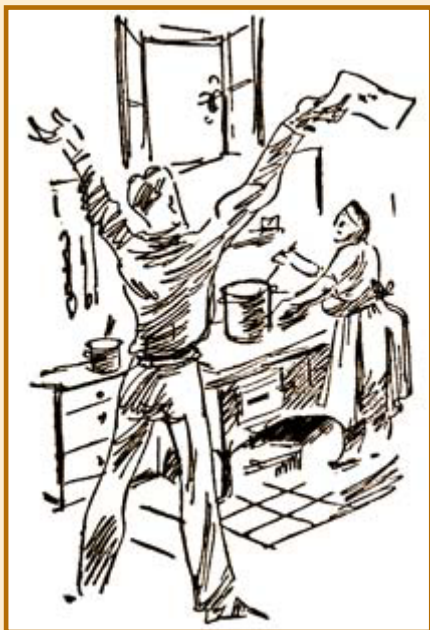
Opet milioner

Miloš je svakodnevno primao srdačne čestitke iz Srbije, a naročito iz Beograda. Javljali su se njegovi školski drugovi, prijatelji njegovog oca, dobijao je pisma od potpuno nepoznatih ljudi.

Do ruke su mu došli i nekoliko beogradskih dnevnika u kojima je bila opširno opisana njegova borba sa Šarlom Tenizom. Po tome je shvatio da je njegov uspeh imao silan odjek u Srbiji. Njegov sledeći meč sa prvakom sveta Džoe Noksom očekivan je s velikim interesovanjem.

Ali isto tako jak odjek njegov uspeh imao je u Parizu... Miloš je odjedanput primetio da je postao veoma omiljen i poznat. U ulici u kojoj je stanovao svi su ga poznavali i pozdravljali ga. Na ulici ljudi su se osvrtni za njim, a dečaci su zastajali i obasipali ga pitanjima. Često puta zaustavljali su ga na ulici, prilazili mu u kafani, skupljali se oko njega u parku Monso, gde je rado odlazio da se prošetata i tražili bi od njega autogram. Svakodnevno novine su pisale o njemu, donosile reportaže, raspravljale o prognozama za sledeći meč.

Čitao je puno laskavih pohvala o sebi. Doznao je, između ostalog, da je vrlo lep, da je šarmantan, da sve devojke luduju za njim, da je zapaženo da na njegovim mečevima ima sve više dama, da ima dobro srce, da je širokogrud i nesebičan. Hvalili su njegovu tehniku, dizali u zvezde udarce njegove desnicu, stvarali oko njegovog imena pravo sportsko božanstvo.

Jednoga dana, s poštom koja se znatno povećala otkakao je postao prvak Evrope, stiglo je i pismo od čika Milana. Poznao ga je odmah po krupnom rukopisu i otvorio ga zabrinuto, uveren da će opet pročitati neku neprijatnu vest. Ali čim je preleteo prve redove lice mu se razvuklo u zadovoljan osmeh. Uskliknuo je od radosti i otrčao u kujnu, gde je Poleta užurbano pripremala ručak. Zagrljio je i poljubio. Ona ga je zbunjeno posmatrala. Nasmejala se veselo iako nije znala o čemu se radi. Videći da maše pismom, pomislila je da je dobio vesti od markize, ali joj je on odmah otkrio tajnu.

– Zamisli Poleta, opet sam bogat!

Seo je na stolicu bez naslona i veselo počeo da priča!

– Moje imanje je spaseno. Opet će sve biti kao pre. Ura!

Poleta nije razumela ništa. Ona, nije ni znala da je Miloš ranije bio milionar i glupo je gledala u njega, vrteći začuđeno glavom. A on joj je pričao kako je nasledio veliku fabriku i kako je glavni direktor pobegao sa svom gotovinom i na taj način ga učinio prošnjakom. I kako je sada opet sve uređeno. Fabrika radi i donosi znatne prihode. Pričao je neprekidano, nevezano, radostan i ushićen. Ona je ipak nešto razumela i radovala se. Ali, lice joj se odjednom zamračilo, jer je Miloš rekao:

– Moraću da se vratim kući i da upravljam fabrikom.

Poleta je briznula u plač. Ona se toliko navikla na Miloša, toliko ga je zavolela da joj je rastanak došao vrlo teško. Plakala je glasno, brišući suzne oči krajem od kecelje. On je pokušao da je teši.

– Ali, Poleta, ako hoćeš možeš da pođeš samnom. Upravljaćeš mojom kućom. Ili ćeš doći sa Gastonom kod nas u goste. Ja bih tako rado ostao, ali sada zbilja moram da idem. Mojom krivicom dogodila se nesreća. Ne sme da se ponovi, jer ovakva speća javlja se samo jedan put.

Rastužen povukao se u svoju sobu i još jednom pročitao pismo.

„Dragi Milošu. – javljao, mu je čika Milan, – radujem se što mogu da ti javim, da se situacija u vezi s tvojim imanjem znatno promenila.

Nisam hteo ništa ranije da, ti pišem o tome jer nisam verovao da ću uspeti. Ali, hvala Bogu, sada je sve dobro, pa mogu da ti javim vesele vesti.

Nekoliko dana posle onog pisma u kome sam te izvestio o bekstvu direktora fabrike sa celokupnim novcem koji se zatekao u kasi, ja sam pokušao na sve moguće načine da popravim tešku situaciju. Sasvim sam zabatalio svoje poslove i prepustio cam kancelariju svojim činovnicima. Posetio sam zajedničke prijatelje, naročito one koji su veoma cenili tvoga oca, izložio im situaciju firme i molio ih da mi pomognu da se nekako izvučemo bez bankrotstva. Na moju veliku radost pojedini veoma uticajni ljudi, koji su finansirali tvoga oca, ispoljili su želju da nam pomognu i iziđu nam u susret. Stavili su, nam na raspoloženje nove kredite i produžili stare. Na preporuku jednog od njih angažovao sam preduzimljivog mladog inženjera, koji je preuzeo poslovanja fabrike. Rad je nastavljen, bilo je teško u početku, ali je ipak bilo izgleda da se izvučemo iz škripca. Morao sam da prodam kuću kod Bajlonove pijace i vilu u Vrnjcima, a novac koji sam dobio bio je dovoljan da se isplate dugovi pa koje pojedini poverioci nisu mogli da čekaju. Fabrika je međutim, spasena. Novi direktor je sjajan čovek, vredan i preduzimljiv. Njemu ima mnogo da se zahvali da je sve opet dovedeno u red. Izvanredan ugled, koji je tvoj otac uživao u trgovačkom svetu, mnogo je doprineo oporavku preduzeća. Stari potrošači su se vratili i kupuju samo kod nas. Danas se već sa sigurnošću može reći da fabrika stoji čvrsto na svojim nogama i da je tvoje imanje spaseno, i čast vašeg porodičnog imena sačuvana.

Ja te molim da što pre završiš doktorat i da dođeš. Ja sam učinio sve što sam mogao, ali ja sam star i umoran. Potrebna je čvrsta ruka da upravlja fabrikom, potreban je gazda. Zato te molim da se vratiš i produžiš posao tvoga oca.

Čuo sam o velikim tvojim sportskim uspesima. Ja o sportu nemam pojma, ali svi ovde govore o tebi uzdižu te u zvezde. Šta si to učinio da si postao tako slavan? Mladi direktor fabrike kaže da su poslovi silno napredovali otkako si ti premlatio tamo nekog Francuza. Nikako ne mogu da razumem kakve to veze ima s poslovima, ali kad on kaže biće da je tako.

Javi mi, dakle, kad dolaziš i da li si dobro sa zdravljem. Voli te i pozdravlja tvoj čika Milan.“

Spustio je ruku s pismom i zamislio se. Ovome se zaista nije nadao. Čika Milan se pokazao sjajno. Kao rođeni otac. Njemu ima mnogo da zablagodari. Takvi prijatelji su danas retki. Iako je bio još veoma mlad, Miloš je to već iskusio.

Tok njegovih misli prekinuo je Gaston. Ušao je u sobu lagano, poguren, neveseo. Milošu je odmah bilo jasno, da je Gaston upućen u stvar. Da je doznao za vest koja ga je toliko obradovala, koja mu je povratila ranije bogatstvo.

Ti, izgleda, nisi oduševljen Gastone?

– Radujem se veoma, goopodine Mišele, što niste više siromah. Ali sam tužan, jer pretpostavljam da ćete se vratiti u Beograd. To je za mene težak udarac. Zavoleo sam vas kao rođenog sina.

Miloš je bio tronut.

– I ja tebe volim i veoma cenim, Gastone, i rado bih ostao u Parizu. Nije tako lako, kao što možda misliš, napustiti ovaj divan grad. Dužnost me zove. Trebao sam još ranije da se vratim. Da sam bio u Beogradu katastrofa se ne bi dogodila. Ti ćeš me posetiti zajedno sa Poletom i malim Polom. Zar ne? To mi moraš obećati.

(Nastaviće se)